

НАТАША ВЛАЩЕНКО

ПІД НЕБОМ
АУСТЕРЛІЦА

ХАРЬКІВ
«ФОЛІО»
2018

Глава 1

Коли-небудь згодом...

Київська область, 2018, березень

...Швидкісна траса була занурена в абсолютну темряву. Ніколи в житті вона не бачила такого величезного місяця. Повний диск висів над лісом, неначе декорація у провінційному театрі.

Радіостанція «Вести», котра дивним чином збереглася на FM-хвилях, більше не фонтанувала молодими веселими голосами: «В ефірі програма “Циніки”». Замість цього красивий чоловічий баритон читав рядки, котрі вона знала напам'ять з дитинства:

«Как тихо, спокойно и торжественно, совсем не так, как я бежал, — подумал князь Андрей, — не так, как мы бежали, кричали и дрались; совсем не так, как с озлобленными и испуганными лицами тащили друг у друга банник француз и артиллерист, — совсем не так ползут облака по этому высокому бесконечному небу...»

Мар'яна думала про те, що люди рідко бувають щасливими саме тому, що шукають чогось іншого, чогось, «окрім» доступного, що знаходиться на відстані простягнутої руки. Багатьох чомусь не влаштовує тепле плече на світанку, горня гарячої кави на терасі, дитина, що усміхається уві сні. Усі наче

декларують прив'язаність до простих радостей, але підсвідомо тягнуться до не пояснено темного й одночасно смішного, як у фільмах Тарантіно. До чогось, що неухильно затягує їх у вир подій, де немає місця не лише для щастя, а й просто для життя, де воно стискається, як шагренева шкіра, й одного чудового зимового вечора зовсім зникає. Що ж, коли ти думаєш, що все завершено, усе тільки починається. І не тобі визначати, де початок, а де кінець твоєї особистої історії.

...Сутінки згущувалися, заповзали в машину рваними клаптями туману, вітрове скло миттєво обростало льодом, немов натякаючи, що нема чого робити на дорозі посеред ночі, пора додому.

Мар'яна ввімкнула музику, намагаючись не дослухатися до ниючого під грудьми відчуття тривоги та печалі. І з майже радісним відчуттям полегшення побачила, як на приборній панелі загорівся значок «недостатньо пального».

На Socar було порожньо, а заспаний бородатий хлопчик на диво довго готував їй «американо» з собою, наче не хотів, щоб вона знову виходила в цю безмежну засніжену ніч...

— Мете... — він уважно поглянув на неї, простягаючи коричневий стаканчик із кавою. — Може, трохи віскі?

Мар'яні подобалося з ним розмовляти. Час немов уручну розтягувався до омріяного стану спокою та сонної радості, хотілося продовжити ці хвилини комфорту, тихого гудіння кавової машини та шипіння якихось невідомих східних страв.

Усміхнулася широко:

— Ні, я за кермом. Скоро буду в теплі. Там і вип'ю.

Він кивнув, наче колись вони були знайомі, і дав решту разом із чеком.

Звучав Рахманінов. І цей факт додавав нереальності всьому, що відбувалося. Мати Божа, на заправці, нехай навіть елітній, Рахманінов, як у відомому кафе «Будапешт». Яюсь вона вечеряла з друзями в цьому легендарному кафе й була вражена рахунком, який принесли після скромної вечери.

«Рахунок не за вечерю, а за легенду, за причетність!» — сміявся друг над її розгубленістю. Згодом уже сміялась і вона, пригадуючи шось крихітне на блюді, котре приніс офіціант, схожий на генерала у відставці.

Мар'яна присіла в кутку, розглядаючи порожній зал із самотнім чоловічком за три кроки від неї. У чоловічка також була кава. Щось у його постаті та манері швидко відводили очі враз її насторожило. Десь вона вже бачила це обличчя, цей білястий погляд, цю навичку бути присутнім і неприсутнім одночасно. Вона почувалася, немов натягнена струна рояля, готова щомиті тріснути.

«Б...дь, так недалеко і до параної», — подумала Мар'яна й відвернулася. Але відчуття спокою більше не було. Вона встала й пішла до машини. Бічним зором зауважила, що білястий також піднявся й потягнувся кудись у темряву. Стало легше.

...Гаряча кава збадьорила, зібрала всередині пазл, як у її улюбленій дитячій іграшці «калейдоскоп». Мар'яна засміялася, покосилася на двері

машини, де лежала пачка цигарок, забута тут два тижні тому редактором... Цікаво, як він тепер без неї?

Ну і гаразд. Незамінних немає. Хіба не знає вона, як швидко знаходять нових коханих після їхньої втрати, нових працівників після скандалу і звільнення, нових друзів після легко пояснюваної зради? І чимало приводів жити після смерті? Отож-бо...

Спіймала себе на тому, що думає про себе в третій особі, наче сторонній розповідає про неї перед судом присяжних: не боїться, не хоче, не чекає... Наче намацує відносини сама із собою.

Задзвонив телефон. Номер не визначився. Мар'яна ввімкнула гучний зв'язок:

— Слухаю!

По той бік мовчали.

Вона спокійно від'єдналась, уважно вдивляючись у темряву.

Ще один дзвінок. Ага, це Анька!

— Мар'яш, ти де, радість моя? Можна ж було трішки раніше виїхати? Ми тут втомились уже, чекаємо, без тебе не починаємо. Ми ж із Петькою інтелігентні люди! (Смішок.)

— Анюта, я скоро буду! Ще хвилин двадцять, не хвилюйся! Дякую тобі, Анька! Я тебе люблю!

— Ого! Прекрасна Мар'яна вечір починає з освідчень! Програма «Пусть говорят!»

— Ти чого, сонце? — у слухавці залунав дзвінкий сміх Аньки, котра явно чомусь знітилася.

— Нічого, все норм. Просто так. Скоро побачимося!

Машина розвернулася на трасі й заїхала в ліс. Величезні ялини, які утримують казковий лапатий сніг. Матриця! Раптом вона пригадала, як рік тому Ігор мало не загинув у такому ж лісі, під австрійським небом, котре вони потім удвох називали «небом Аустерліца» та сміялись. Ще він любив повторювати: «Дівчинко, ти врятувала моє життя. Сподіваюся натомість зробити щасливим твоє».

...Дальнє світло вихопило попереду кілька машин із вимкненими фарами. Машини стояли впоперек дороги.

Мар'яна автоматично поглянула в заднє дзеркало. За нею рухалася ще одна, з увімкненими фарами. Глянула на годинник. Північ. Син спить...

Заглушила мотор. Швидко написала СМС-ку у WhatsApp: «Ти знаєш, як учинити». І відправила трьом адресатам.

Поряд із машинами стояли мовчазні люди. У місячному світлі постаті їхні здавалися примарними.

Мар'яна спокійно вийняла ключ із замка запалювання, замотала шарф, натягнула глибше шапку — і зробила крок у темряву.

ЗМІСТ

Передмова.....	3
Глава 1. Коли-небудь згодом... ..	5
Глава 2. Під небом Штубайталю	10
Глава 3. Я куплю тобі нове життя	20
Глава 4. Ворота Раю	31
Глава 5. Щастя не буде	44
Глава 6. Весняний вечір у «Hilton»	57
Глава 7. Інститут прогнозів та роздумів	65
Глава 8. Пушкін-Пушкін, х...й старушкін!	75
Глава 9. Сторонні тут не ходять	87
Глава 10. Зона	97
Глава 11. Клоуни для підорасів	108
Глава 12. Великий секрет для живих	121
Глава 13. Містер Трістер та інші	132
Глава 14. Лицарі круглого столу	142
Глава 15. Давня дружба не ржавіє	154
Глава 16. Перев'яз Портоса	164

Глава 17. Погоджувальна рада	175
Глава 18. Обшук	186
Глава 19. Неймовірна легкість буття	195
Глава 20. Прощання	204
Глава 21. Під холодним небом Аустерліца	213